

381

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 18 kwietnia 1955 r.

w sprawie zasad załatwiania przez organy kwaterunkowe wniosków właścicieli domów jednorodzinnych o przekwaterowanie ich do tych domów.

Na podstawie art. 9 ust. 3 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o lokalach w domach spółdzielni mieszkaniowych i w domach jednorodzinnych (Dz. U. Nr 31, poz. 120) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy załatwianiu wniosków właścicieli domów jednorodzinnych o przekwaterowanie ich do tych domów

mają zastosowanie zasady zawarte w instrukcji, stanowiącej załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: *F. Baranowski*

Załącznik do zarządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 18 kwietnia 1955 r. (poz. 381).

INSTRUKCJA W SPRAWIE ZASAD ZAŁATWIANIA PRZEZ ORGANY KWATERUNKOWE WNIOSKÓW WŁAŚCICIELI DOMÓW JEDNORODZINNYCH O PRZEKWATEROWANIE ICH DO TYCH DOMÓW

§ 1. 1. Domem jednorodzinny w rozumieniu niniejszej instrukcji jest dom lub samodzielna część domu bliźniaczego lub szeregowego, obejmująca najwyżej 4 pokoje z kuchnią o łącznej powierzchni użytkowej nie przekraczającej 110 m².

2. Instrukcja odnosi się do wszystkich domów jednorodzinnych bez względu na okres ich wybudowania.

§ 2. Właściciel domu jednorodzinnego nie mieszkający w tym domu może wystąpić do organu kwaterunkowego z wnioskiem o przekwaterowanie osoby zamieszkałej w jego domu do innego lokalu oraz przydzielenie jemu opróżnionego lokalu mieszkalnego.

§ 3. Warunkiem wystąpienia z wnioskiem o przekwaterowanie jest uprawnienie właściciela do otrzymania przydziału lokalu mieszkalnego w miejscowości, w której położony jest dom jednorodzinny, zgodnie z art. 6 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami (Dz. U. z 1950 r. Nr 36, poz. 343).

§ 4. Przy rozpatrywaniu wniosków o przekwaterowanie należy dążyć do umożliwienia właścicielowi domu jednorodzinnego zamieszkania w jego domu.

§ 5. 1. Organ kwaterunkowy zarządza przekwaterowanie, jeżeli właściciel domu jednorodzinnego dostarczy osobie przekwaterowywanej zastępczy lokal mieszkalny w tej samej miejscowości oraz zobowiązuje się ponieść koszty przekwaterowania.

2. Zastępczy lokal mieszkalny powinien odpowiadać normom zaludnienia przysługującym osobie przekwaterowywanej oraz nadawać się do zamieszkania ze względu na stan techniczny.

3. Organ kwaterunkowy może odmówić zarządzenia przekwaterowania (ust. 1) jedynie z przyczyn szczególnie ważnych.

§ 6. 1. W przypadkach, w których właściciel domu

jednorodzinnego nie może dostarczyć mieszkania zastępczego, mieszkanie to może dostarczyć organ kwaterunkowy, o ile dysponuje wolnymi lokalami.

2. Organ kwaterunkowy może również przejąć do swojej dyspozycji mieszkanie zastępcze dostarczone przez właściciela domu jednorodzinnego, przydzielając osobie, która ma być przekwaterowana, inny lokal bardziej jej odpowiadający.

3. Od zawiadomienia organu kwaterunkowego o odmowie dostarczenia mieszkania zastępczego w przypadkach przewidzianych w ust. 1 nie służy odwołanie.

§ 7. W razie opróżnienia z jakichkolwiek powodów lokalu mieszkalnego w domu jednorodzinny przez dotychczasowych lokatorów właściciel domu ma pierwszeństwo w uzyskaniu przydziału na opuszczony lokal w granicach przysługujących mu norm zaludnienia.

§ 8. 1. Organ kwaterunkowy, uwzględniając wniosek o przekwaterowanie, przydziela osobom, które mają być przekwaterowane, mieszkanie zastępcze, a właścicielowi domu mieszkanie zajmowane dotąd przez osobę przekwaterowywaną w granicach przysługujących mu norm zaludnienia.

2. W przypadku, gdy przez zamieszkanie właściciela domu jednorodzinnego, zgodnie z obowiązującymi przepisami, zostanie wyłączony spod przepisów o publicznej gospodarce lokalami, organ kwaterunkowy pozostawi w dyspozycji właściciela opuszczone w jego domu mieszkanie bez względu na ewentualne przekroczenie norm zaludnienia.

§ 9. Załatwianie spraw objętych niniejszą instrukcją następuje w trybie przewidzianym w dekreście z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami (Dz. U. z 1950 r. Nr 36, poz. 343).

382

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 31 marca 1955 r.

w sprawie zakresu zakładania urządzeń odbiorczych w budynkach objętych powszechną elektryfikacją wsi i osiedli w latach 1954 i 1955.

Na podstawie art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. z 1954 r. Nr 32, poz. 135) zarządza się, co następuje:

§ 1. W objętych planem elektryfikacji rolnictwa rolnych gospodarstwach państwowych, państwowych

ośrodkach maszynowych oraz w gospodarstwach zespołowych spółdzielni produkcyjnych (tzw. spółdzielczych ośrodkach gospodarczych) wykonane zostaną instalacje w pełnym zakresie, uwzględniającym wszelkie potrzeby gospodarcze tych obiektów, zgodnie z zatwierdzoną przez

właściwą komisję oceny projektów inwestycyjnych dokumentacją projektowo-kosztorysową.

§ 2. 1. Powszechna elektryfikacja we wsiach i osiedlach w zakresie wyposażenia budynków w urządzenia elektryczne obejmuje w budynkach stanowiących własność osób będących właścicielami lub użytkownikami gospodarstw rolnych, w zależności od przychodu szacunkowego tych gospodarstw, wykonanie następujących urządzeń elektrycznych:

- 1) według I standardu (przy przychodzie szacunkowym gospodarstwa do 7.600 zł):
 - 2 punkty świetlne w mieszkaniu,
 - 1 gniazdko wtykowe w mieszkaniu lub na żądanie uprawnionego;
 - 1 punkt świetlny w mieszkaniu,
 - 1 gniazdko wtykowe w mieszkaniu,
 - 1 punkt świetlny w zabudowaniach gospodarskich;
- 2) według II standardu (przy przychodzie szacunkowym gospodarstwa od 7.601 zł do 13.800 zł):
 - 2 punkty świetlne w mieszkaniu,
 - 1 gniazdko wtykowe w mieszkaniu,
 - 1 punkt świetlny w zabudowaniach gospodarskich;
- 3) według III standardu (przy przychodzie szacunkowym gospodarstwa powyżej 13.800 zł):
 - 3 punkty świetlne w mieszkaniu,
 - 1 gniazdko wtykowe w mieszkaniu,
 - 1 punkt świetlny w zabudowaniach gospodarskich.

2. Elektryfikacja budynków stanowiących osobistą własność członków spółdzielni produkcyjnych obejmuje zakres określony w ust. 1 pkt 1 (standard I).

3. Przez przychód szacunkowy w rozumieniu ust. 1 rozumie się w stosunku do prac elektryfikacyjnych rozpoczynanych w roku 1954 oraz w stosunku do prac elektryfikacyjnych rozpoczynanych w 1955 r. przychód szacunkowy gospodarstwa rolnego ustalony dla celów podatku gruntowego z roku 1953.

§ 3. 1. W obiektach nierolniczych położonych we wsiach i osiedlach objętych planem elektryfikacji rolnictwa wykonane zostaną urządzenia elektryczne zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 395 z dnia 4 października 1951 r. w sprawie elektryfikowania obiektów nierolniczych w ramach elektryfikacji wsi i osiedli (Biuletyn PKPG z 1951 r. Nr 29, poz. 296 i z 1952 r. Nr 25, poz. 117).

2. W budynkach nie objętych przepisami ust. 1 oraz § 2 wykonane zostaną urządzenia elektryczne takiego standardu spośród wymienionych w § 2 ust. 1, jaki przysługuje grupie przychodowości, do której właściciel budynku został zaliczony na podstawie zasad ustalonych uchwałą nr 680 Rady Ministrów z dnia 26 października 1954 r. w sprawie opłat elektryfikacyjnych pobieranych przy powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Monitor Polski Nr 104, poz. 1341).

§ 4. 1. We wsi lub osiedlu objętym powszechną elektryfikacją poszczególne zagrody, odosobnione od skupionych części wsi, podlegają elektryfikacji, jeżeli ich odległość od głównych linii niskiego napięcia nie przekracza:

200 m — przy 1 lub 2 zagrodach nie licząc przyłącza dodomowego,

300 m — przy 3 zagrodach nie licząc przyłącza dodomowego,

400 m — przy 4 zagrodach nie licząc przyłącza dodomowego,

500 m — przy 5 zagrodach nie licząc przyłącza dodomowego,

540 m — przy 6 zagrodach nie licząc przyłącza dodomowego

i przy każdej następnej zagrodzie licząc po 40 metrów na zagrodę.

2. Za zagrodę uważa się budynki lub ich części, w których zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 oraz § 3 może być wykonana instalacja elektryczna.

3. Za przyłącza dodomowe uważa się instalację od budynku do pierwszego słupa.

4. Objęcie elektryfikacją zagród, o których mowa w ust. 1, nie może spowodować powiększenia przekroju przewodów na linii głównej ze względu na spadek napięcia.

5. Jeżeli w latach ubiegłych zainstalowano już w niektórych zagrodach instalację odbiorczą, instalacje te mogą być obecnie włączone do sieci niskiego napięcia pod warunkiem, że nie spowoduje to zmiany przekrojów na wybudowanej już linii niskiego napięcia.

6. Zasięg sieciowy dla obiektów nierolniczych we wsiach i osiedlach objętych powszechną elektryfikacją obowiązuje w zasadzie jak dla zagród. Podwójną normę sieciową dopuszcza się jedynie dla obiektów państwowych lub też należących do organizacji społeczno-politycznych i spółdzielni produkcyjnych.

7. W przypadku złego stanu technicznego budynku, zagrażającego bezpieczeństwu użytkowania energii elektrycznej, budynek może nie być objęty powszechną elektryfikacją.

§ 5. 1. Instalacje świetlne nie objęte zakresem określonym w § 2 ust. 1 (pozastandardowe) będą wykonane łącznie z przeprowadzeniem powszechnej elektryfikacji wsi lub osiedla na podstawie wniosków zgłoszonych przez zainteresowane osoby do terytorialnie właściwych przedsiębiorstw elektryfikacji rolnictwa. Wnioski te powinny być zgłoszone w ciągu 2 tygodni po ogłoszeniu przez przewodniczącego prezydium powiatowej rady narodowej zarządzenia o elektryfikacji danej wsi lub osiedla.

2. Osoby zgłaszające wnioski o wykonanie pozastandardowych instalacji świetlnych obowiązane są wpłacić przed rozpoczęciem robót w danej wsi lub osiedlu w sposób wskazany przez terenowo właściwe przedsiębiorstwo elektryfikacji rolnictwa pełną należność za te instalacje, ustaloną według obowiązujących cenników.

3. Prawo zgłoszenia wniosków o wykonanie pozastandardowych instalacji świetlnych przysługuje również najemcom pomieszczeń mieszkalnych.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1954 r.

Minister Rolnictwa: w z. M. Jaworski

383

ZARZĄDZENIE MINISTRA PAŃSTWOWYCH GOSPODARSTW ROLNYCH

z dnia 2 kwietnia 1955 r.

w sprawie ustalenia wykazu średnich szkół zawodowych, których absolwenci podlegają w 1955 r. przepisom ustawy o planowym zatrudnianiu absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o planowym zatrudnianiu absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych (Dz. U. Nr 10, poz. 106) zarządza się, co następuje: